

Aventurile submarinului DOX



27

Corăbierul de sclavi

AVENTURILE DOX
SUBMARINULUI

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

**CORĂBIERUL
DE SCLAVI**



EDITURA MARIST

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE :

- | | |
|---------------------------------|-------------------------------------|
| 1. Grozăviile mărilor. | 13. Taina Chinezului |
| 2. Răzbunarea lui Satan. | 14. Jonca enigmatică. |
| 3. Lupta prințului Ando. | 15. Monstrul sfânt |
| 4. Sticla plutitoare. | 16. Satul groazei. |
| 5. În ghiarele primejdiei. | 17. Demonul fluviului. |
| 6. Pe urmele corăbiei negre. | 18. Descoperirea doctorului Jellot. |
| 7. Printre vânătorii de capete. | 19. Pirații crucii. |
| 8. Căpitanul Henry. | 20. Corabia - fantomă. |
| 9. Insula cu stafii. | 21. Călărețul valurilor. |
| 10. Epava misterioasă. | 22. Jonny din Sumatra |
| 11. Profesorul Barner. | 23. Rechinul uriaș. |
| 12. Castelul din Mare. | 24. Idolul Indian. |
| | 25. Aventura Sanjei. |
| | 26. Câinele credincios. |
| | 27. Corăbierul de sclavi. |

Fiecare volum cuprinde o povestire completă

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE « DOX » SUBMARINULUI

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broșuri de 64 pagini, în condițiuni tehnice ireproșabile

1 — O CÂPCANĂ PRIMEJDIOASĂ

CAPITANUL FARROW URCA IN TURN, unde George stătea alături de primul ofițer și privea cu dor spre nord-vest, unde se afla țara în care locuia acum Sanja, împreună cu tatăl ei. Ea nu mai era camarada iubită, care împărțise cu ei primejdii și bucurii, ci fiica unui domnitor puternic și respectat. Nu însemna asta, oare, că între dâșii se ridicase un zid de netrecut?

Tresări din gândurile lui triste, auzind glasul tatălui său:

— Dragă Rindow, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Tocmai am prins o radiogramă transmisă din Port Cornwallis către guvernatorul englez din Singapore. I se aduce la cunoștință că noi am fost la Andaman, unde am eliberat familia Clive. Radiograma e foarte măgulitoare pentru noi, căci comandantul din Port Cornwallis ne laudă mult și-și mărturisește părerea de rău că datoria îl silește să ne denunțe. După toate probabilitățile, ei socotesc că vom încerca din nou să trecem în Oceanul Pacific, pe coasta Australiei.

— Asta 'nseamnă că vom avea o călătorie cam primejdioasă, domnule căpitan, răspunse Rindow, calm. Peste opt' ceasuri trecem prin

- 4 Singapore; în acest timp, Englezii vor fi aşezat vre-o cursă pe acolo. N'ar fi mai bine să ne întoarcem, să ocolim Kota-Radja şi s'o luăm dealungul coastelor de vest ale insulelor Sunda, pentru a trece prin sudul Australiei? Englezii şi Australienii nu vor bănuî că am pornit pe drumul acesta. Ei vor închide acum strămoarea Malakka din Singapore şi mai târziu strămoarea Torres din Australia.

— M'am gândit şi eu la o astfel de soluţie — zise Farrow; — deşi vom pierde câteva zile, vom fi, însă, în siguranţă. Dar cred că e cam târziu, căci am înaintat prea mult în strămoarea Malakka. Mă tem că au şi pornit în urma noastră distrugătoare din Cornwallis sau Rangoon şi ne vor tăia drumul. Cred, totuşi, că vom izbuti să înlăturăm blocajul, sau să ne întoarcem. Am mai făcut-o de multe ori în vremea războiului. Țin mult s'ajung cât mai curând în insulele Salomon, la Malaita, ca să-l caut acolo pe căpitanul Fred Larsen, despre existența căruia am aflat de la Jimmy Ohlsen, dușmanul familiei Clive.

— Am presimțirea că ne așteaptă mari primejdii — răspunse Rindow. Pe insulele alea salbatice de vânători de capete pândeste moartea sub felurite înfățișări. Fred Larsen e un așa-zis „corăbier de sclavi”, adică un om care, cu riscul propriei sale vieți, recrutează băștinasi de pe aceste insule și-i duce pe plantațiile îndepărtate, unde îi silește să muncească timp de trei ani.

— Da, acești corăbieri de sclavi sunt oa-

meni foarte curajoși și îndrăzneți. Moartea îi pândește la fiecare pas. De aceea trebuie să fie ceva de capul lui Fred Larsen ăla, de vreme ce ne-a amintit de el Jimmy Ohlsen. — Ahal se pare că un distrugător se și află pe urmele noastre.

În timp ce vorbea, Farrow cerceta orizontul cu ochianul său puternic.

— Da, norul de fum e acela al unui distrugător, zise el, apoi. Pare să fie un vas rapid, căci se apropie cu mare repeziciune. Cred că ar fi mai nimerit să ne lăsăm afund de pe acum.

Rindow privi și el prin ochian și răspunse:

* — Ai dreptate, domnule căpitan, e unul din cele mai puternice distrugătoare pe cari le-a pus în funcțiune Anglia după războiu, în apele posesiunilor sale transoceanice. După cât știu eu, toate sunt prevăzute cu plase de oțel, pentru capturarea submarinelor dușmane.

— Așa e, dragă Rindow, încuviință căpitanul, toate distrugătoarele și chiar cruciștoarele sunt prevăzute cu astfel de instalații. Vom fi într-o situație foarte grea, dacă ne vor ieși înainte și dinspre Singapore astfel de distrugătoare. Văd că mai apar și altele, toată flotila pare să fi ieșit în larg.

— Domnule căpitan, de la Singapore nu se poate să fi venit atât de repede, zise Rindow. Acolo au primit radiograma de-abia acum, pe când distrugătoarele din spatele nostru desigur că au pornit la drum imediat ce s'a aflat că am fost pe Andaman. Dacă vom pune

6 în funcțiune compresoare și vom porni cu toată viteza, le vom lăsa în urmă. Vom putea, deci, rămâne la suprafață până se va lăsa întunericul, căci mai înainte nu vor veni distrugătoarele din Singapore. În felul acesta crăjări și acumulatele.

— Bravo Rindow, propunerea e cât se poate de înțeleaptă! exclamă Farrow. Mai avem trei ceasuri de lumină și în vremea asta facem o bucată bună de drum. Aș dori, însă, să rămân peste noapte în vre-un golf de pe coasta din Malakka, deoarece sunt sigur că dușmanii noștri au întins rețele, în care ne vom prinde pe întuneric. Dar nici cu asta nu scăpăm de primejdie, căci le lăsăm timp destul să-și facă pregătiri speciale pentru prinderea noastră.

— Se vor gândi poate că totuși am izbutit în timpul nopții să scăpăm, zise Rindow. Nici nu vor bănuî că ne-am ascuns pe undeva. Dacă vom părăsi golful — unde vrem să ne aciuim — de-abia mâine după-amiază, până tunci cred că s'or și fi retras ei.

— Și așa se poate, răspunse Farrow; așadar, dă comanda în sala mașinilor, să fie puse în funcțiune compresoarele.

După câteva clipe, viteza submarinului spori simțitor și vasul porni ca o săgeată prin strâmtoarea Sundei, încât nu dură mult și coloanele de fum ale distrugătorului nu se mai vedeau.

Căpitanul rămase în turn. Trei ochiari puternice cercetau acum orizontul, dar nu zăriră decât un bric chinezesc, care se îndrepta, probabil, spre Penang.

Călătoria dură două ceasuri și jumătate, apoi Farrow zise:

— Așa, acum ne vom lăsa afund și când vom fi aproape de coastă, vom căuta un golf potrivit.

Submarinul își încetini viteza, de îndată ce compresoarele fură oprite. Farrow, Rindow și George coborâră imediat în turn, capacul fu închis și vasul se afundă repede. Încetîșor se apropiă de coastă. Farrow, care stătea la periscop, zise de-odată:

— Hm... ciudat lucru! Au apărut brusc șiruri întregi de bricuri și jonce chinezești. Face impresia ca și cum ar fi fost trimise în căutarea noastră. Asta nu se poate, însă, e absolut exclus. Atât de repede nici nu s'ar fi putut strânge laolaltă. E greu să ne descopere, căci periscopul e înălțat numai atât, cât să pot vedea ce se petrece pe afară. Hm... merg aproape de tot de coastă, astfel că nu ne va fi deloc ușor să găsim un golf potrivit. Trebuie, însă, s'o facem cât mai neîntârziat, căci începe să se însereze. A! tocmai văd o scobitură îngustă și adâncă, ceva nimerit pentru noi. Păcat, însă, că două jonce ne taie drumul.

— Nu se poate să tragem periscopul înăuntru și să trecem pe sub nasul lor? propuse Rindow.

— Asta ar mai merge, dar nu știm cât e de adâncă apa în golful acela. Mai bine ne așezăm la pândă în fața acestui golf și de îndată ce joncele vor dispărea, sau se va întuneca, ne furișăm repede înăuntru. În felul acesta îi

8 vom înșela pe toți urmăritorii noștri.

La comanda căpitanului, submarinul stopă, după ce făcuse un viraj spre proră. Un sfert de ceas se scurse astfel. Farrow observă cu atențiune bricurile și joncele cari își urmau drumul dealungul coastei, apoi zise:

— A, se văd venind dinspre Singapore trâmbele de fum ale unor distrugătoare engleze, dar între celelalte vase tocmai s'a făcut o spărtură largă. Înainte! Acum e momentul potrivit.

Submarinul alunecă încetișor înainte și după zece minute Farrow zise:

— Cred că am avut noroc și n'am fost observați. Al golful acela îngust face un cot pronunțat; mai bine nici că se putea!

După alte câteva minute urmă:

— Așa; am trecut cotul, acum nu mai putem fi văzuți dinspre mare. Stop! aici suntem în siguranță. Minunat, acum s'a lăsat și întunericul, putem ieși la suprafață și să respirăm aer curat toată noaptea.

Pe bordul „Dox”-ului domnea o dispoziție cât se poate de bună. Noaptea trecu în liniște. Natura părea să vie și ea în ajutorul îndrăzneților marinari, căci cerul era acoperit de nori deși. Nimeni nu putea să vadă turnul submarinului la suprafața apei din golful îngust, ale cărui maluri erau formate din pereți stâncoși.

Când se luminează de ziună, submarinul se lăasă imediat afund. Batometrul arăta cincisprezece metri adâncime, când o zguduitură ușoară le

arăță că eu atins fundul. La adâncimea a- 9
ceasta „Dox“-ul era în deplină siguranță, căci
nimeni nu l-ar fi putut zări prin apa care
era cam turbure.

Căpitanul așteaptă până la vremea prânzului,
apoi se adresează celor doi ofițeri ai săi, lui
George, Hagen și doctorului Bertram, cari se
întruniseră în cabina sa:

— Cred că acum ne putem lua inima în
dinți, cum s'ar zice. Întrebarea e numai dacă
vom izbuti să ne strecurăm orbește din golf,
adică fără să înălțăm periscopul. Mă tem că
dealungul coastei mai patrulează câteva vase
dintr'alea și ne-ar putea descoperi periscopul.
Pe de altă parte, însă, e primejdios lucru să
mergem fără să putem vedea un eventual pe-
ricol. Nu e exclus ca staționarea noastră în
golf să fi fost observată. Cine știe dacă n'a
și fost întinsă o plasă, în care ne vom prin-
de lesne.

— Eu cred că ne-ar fi speriat ei prin bombe
de apă, dac'ar fi știut că ne aflăm în golful
acesta, răspunse Rindow. N'ar fi așteptat ei
atâta timp. Aș fi de părere, deci, să ieșim
din golf sub apă și numai când vom ajunge
în strâmtoarea Malakka să ne înălțăm la su-
prafață. De-altfel, nu știm dacă fundul golfului
e peste tot destul de adânc, apoi cred că
vom întâmpina unele greutăți până să tre-
cem cotul.

— De aceea eu aș propune — interveni
secundul Brun — să ne înălțăm acum până
la sase metri. să ridicăm periscopul până la

10 oglinda apei și să înaintăm astfel cel puțin până la cot. Dacă vom merge cu băgare de seamă, nimeni nu va observa această porțiune mică a periscopului.

— Sunt și eu de părerea lui Brun, zise inginerul Hagen; prea ar fi nesigur să ieșim orbește din golf. Fără doar și poate că-i vom zări pe eventualii noștri dușmani, înainte ca să ne vadă ei pe noi. Rindow are dreptate: ar fi încercat ei să ne dibuiască dac'ar fi știut că ne aflăm aici.

Doctorul Bertram și George fură și ei de această părere și căpitanul zise în cele din urmă:

— Da, sunt și eu încredințat că în felul acesta vom izbuti să ieșim de aici. Așadar, să nu mai pierdem vremea! Să ne înălțăm până la șase metri. Voiu cerceta apoi împrejurimile prin periscop și voiu înainta încet de tot. La cotul golfului ne oprim, pândim câtva timp dacă nu se zărește nimic suspect, apoi ne îndreptăm spre strâmtoarea Malakka.

Farrow cu tovarășii săi se duseră în turn și, la comanda lui, pompele împinseră afară apă din tancurile de balast. Vasul se ridică încet-încet; când batometrul arătă șase metri, pompele își încetară activitatea și Farrow înălță cu băgare de seamă periscopul. Când acesta ieși la suprafață, căpitanul nu văzu decât apa liniștită a mării și pereții de stâncă ai malurilor.

— Nu zăresc nimic suspect, putem merge înainte, zise el tovarășilor săi.

Cu viteza cea mai redusă, colosul cenu- **11**
șiu de oțel spintecă apa liniștită. Farrow privea
mereu de jur-împrejur, dar nimic bănuitor nu
se vedea.

Ajunse la cot și dădu comanda de oprire
a electromotoarelor. Vasul rămase locului, ca
înțepenit.

Până la ieșirea din golf mai erau vre-o
optzeci de metri. Cele două maluri stâncoase
erau acolo la distanță de patruzeci de metri
unul de altul și căpitanul examinează cu aten-
țiune aceste două puncte, precum și suprafața
apei dintre ele, pentru a descoperi la vreme
o eventuală plasă ce-ar fi fost întinsă acolo.
Nu văzu nimic, însă, și atunci dădu comanda
pentru continuarea drumului. Incordarea tova-
rășilor spori la culme, toți priveau lîntă la
căpitanul lor. Clipele păreau veacuri.

— Oprește! Indărăt, cu toată viteza, ah, o-
prește!... Prea târziu! strigă Farrow de-odată.
— Repede înapoi în apă! Pompele în func-
țiune!

Trase înăuntru periscopul și se întoarse spre
camarazi:

— Suntem într'o căpcană! zise el, cu glas
tremurător. Nu cred să mai putem scăpa. Tot
trebuie să ne fi observat Englezii, căci toc-
mai s'au ivit, la vre-o treizeci de metri de
noi, marinari pe ambele maluri ale golfului,
cari au întins o plasă solidă. Același lucru
s'a petrecut și în spatele nostru. Stăm, deci,
între două plase, la cincizeci de metri una de

— Dacă pornim acum înainte cu viteză maximă, interveni George, vom rupe plasa dinaintea noastră, căci marinarii n'o pot ține cu mâinile.

— Nu, George, asta și-ar fi spus-o și ei și de aceea cred că au și înțepenit de maluri cablul de sârmă de care atârână plasa și submarinul nostru nu va fi în stare să-l smulgă. Singurul lucru ce ne rămâne de făcut e să ne lăsăm la fund și acolo să ne sfătuim asupra măsurilor ce avem de luat.

— Ce-ar fi dacă ne-am retrage până la plasa din spate și am distruge-o pe cea din față cu o torpilă? propuse George din nou. Am mai distrus odată o plasă în felul acesta.

— Aici, însă, nu putem face asta, căci golful e prea strâmt și explozia torpilei ne va aduce mari pagube, din cauza prea micel depărțări, iar presiunea apei ce va rezulta de pe urma ei, ne va izbi de pereții de stâncă ai malurilor. Zău nu știu ce e de făcut!

În vremea asta vasul se afundase până la doisprezece metri, adică ajunsese pe fundul mării. Din fericire, apa era foarte turbure; numai la suprafață era străvezie până la câțiva metri, datorită razelor soarelui. Englezii nu puteau vedea, deci, unde se afla submarinul și Farrow ordonă imediat să se pompeze ceva apă din tancurile de balast, așa fel că se ridicară cu un metru. Apoi „Dox“-ul se îndreptă spre țărmul drept al golfului, înaintând, în același timp, cu vre-o patruzeci de metri. Când se lăsă din nou cu vasul la fund, căpitanul zise:

— Aș pune rămășag că ne aflăm acum la 1
cinci metri de țărnuł drept și la zece de
plasă. Să poștească domnii Englezi să ne
caute, dacă au vreme de pierdut.

— Numai de n'ar da drumul la câteva bombe
de apă, zise Rindow, îngrijorat. In cazul a-
cesta nu vom avea încotro și va trebui să
ne ridicăm la suprafață, pentru a ne preda.

— Cred și nădăjduiesc că nu vor recurge
la mijlocul acesta, răspunse Farrow. Ei vor
numai să puie mâna pe submarinul nostru fără
să-i aducă vre-o stricăciune. Impotriva noas-
tră personal n'au nimic, așa dar nu se vor fo-
losi de mijlocul acesta brutal.

— Numai de n'ar strânge laolaltă plasele,
ca să ne prindă între ele, zise George. Sau
poate izbutesc să le așeze dedesubtul nostru;
atunci ne ridică în sus cum ai ridica un pește
cu năvođul.

— Dacă ar trage pe sub noi una din plase,
ar trebui s'o slăbească din ancorare, răspunse
căpitanul. In cazul acesta am putea distruge
plasa, năpustindu-ne cu vasul asupra ei. De
la cotul golfului aș lansa atunci o torpilă
asupra celeilalte plase și apoi aș porni-o re-
pede din loc. Explozia nu ne-ar putea vâ-
tăma întru nimic. Eu cred, însă, că Englezii
vor căuta să ne prindă cu plase speciale, în
spațiul acesta pe care l-au închis cu celelalte
două plase. Să așteptăm evenimentele. Eu nu
mi-am pierdut încă nădejdea. Atât de ușor
nu le va fi să pună mâna pe noi.

II. — VICLENIA LUI GEORGE

TATA, AM GĂSIT SOLUȚIA! strigă George deodată. Când vom fi aproape de plasă, eu, Petre și Kard vom putea tăia sârmele de oțel. După cum știi, avem pe bord foarfeci buni pentru scopul acesta. Înainte ca Englezii să înceapă să ne caute, noi vom fi departe.

— Bravo, George, soluția ta e bună! exclamă Farrow. Englezii nu-și închipuie că noi putem părăsi vasul și sub apă. Singura primădie ar fi ca plasa să fie prevăzută cu vre-un semnal de alarmă, care să le dea de veste când voi veți tăia sârmele.

— Domnule căpitan, o astfel de instalație nu poate fi pusă în funcțiune prin simpla atingere a sârmei de către un om; trebuie să se producă o izbitură ca să se întâmple asta, interveni inginerul Hagen. Va fi nevoie, însă, să ne apropiăm cu vasul până la plasă chiar, pentru ca scafandrii, să poată tăia plasa de pe punte, până la înălțime suficientă.

— Asta nu va fi greu, căci ne vom cățăra pe plasă până la vre-o șase metri și vom începe să tăiem de acolo, mergând în jos, zise George. Făcând aceasta în două locuri, la distanță de opt metri între ele, vom avea o deschizătură destul de mare ca să ne putem strecura printr'însa. Firește că mai întâi vom face sus o tăietură de-a-latul, apoi ne apucăm să tăiem în lung.

— Dar cum vom găsi noi deschizătura? în-

trebă Brun. Dacă vom nimeri cât de puțin alături, se poate întâmpla ca eventualul semnal de alarmă să fie pus în funcțiune.

— Nici asta nu e greu, răspunse George, cu însuflețire; va trebui doar să ne folosim de lămpile noastre de buzunar, a căror lumină, însă, nu va putea fi văzută de sus. Și dacă tu, tată, te vei duce în cabina de la proră și vei trage obloanele de la ferestre, ne vei putea observa și-ți va fi posibil să îndrepti vasul prin deschizătura ce o vom face noi. Nu va trece mult până să tăiem sârma. Mi-am și făcut planul cum să împărțim munca și sunt sigur că vom izbuti.

— Hm... băiatul are dreptate, zise Farrow, în felul acesta le vom juca Englezilor o festă, pe care nu și-o vor putea explica niciodată. Așadar, să nu mai pierdem vremea, căci orice șovăială ne poate aduce într-o situație și mai grea. Sfătuiește-te repede cu Petre și Kard, îmbrăcați-vă costumele de scafandru și încercați-vă norocul!

George alergă în sala echipajului și strigă din fugă celor doi tovarăși:

— Haideți, îmbrăcați costumele!

Împreună intrară în magazie și începură să se echipeze. În vremea asta tânărul le expuse planul său, care fu primit cu însuflețire de ei. Când fură gata îmbrăcați, părăsiră submarinul prin cele două camere de scafandru, pe cari inginerul Hagen le construise de ambele părți ale vasului, în tancurile de balast.

16 tram se duseră în cabina de la proră și traseră în lături obloanele groase de oțel cu cari erau acoperite ferestrele ce se aflau acolo. Zăriră imediat pe cei trei scafandri, cari trecură pe lângă submarin, ținând în mână lămpile electrice de buzunar, special construite pentru a putea fi întrebuințate sub apă.

Căpitanul ordonă ca tancurile de balast să fie golite atâta cât era nevoie ca vasul să se ridice cu o jumătate de metru și cu viteză redusă urmă apoi pe îndrăzneții scafandri.

După vre-o zece metri de drum se ivi, în lumina lămpilor, plasa enormă. Farrow opri imediat vasul, coborându-l din nou pe fund, ca nu cumva curentul să-l târască până la plasa de oțel, punând astfel în funcțiune presupusul semnal de alarmă.

Cu interes crescând observă acum pe cei trei scafandri. George și Petre trecură pe dinaintea vasului, în vreme ce Kard se cățăra cu băgare de seamă pe plasă, la vre-o doi metri pe dreapta submarinului. La aceeași depărtare, pe stânga, se cățăra apoi George, urmat de Petre. Tânărul urcă atât de sus, încât ajunse la doi metri deasupra submarinului.

Atunci începu să mănuiască foarfecile pentru tăiat sârmă. Plasa era din sârmă tare de oțel, dar și unealta lui nu era de disprețuit.

Tânărul tăia de-alatul plasei, în direcția lui Kard, care și începuse să taie sârma în lung. Petre nu rămase nici el în urmă cu lucrul și în curând era gata cu partea lui, pe care o tălase până jos.

Și Kard, care nu-l scăpa din ochi pe George, începu deodată să se grăbească; ajunse și el în curând la partea de jos, tocmai când tânărul Farrow atinsese punctul unde începuse să taie timonierul.

Cu bucurie observă Farrow că lucrul se face în deplină ordine. Ultima bucată, care ținea încă „poarta”, fu tăiată și acum această poartă se aplecă în afară.

George sări repede jos și împreună cu cei doi tovarăși alergă spre submarin. Când Farrow își dădu seamă că ei se aflau iarăși în camerele de scafandru și apa fusese pompată afară, ordonă să se golească și tancurile de balast, atât cât era de trebuință ca vasul să se ridice cu o jumătate de metru. Apoi, se strecură încetișor, prin deschizătura făcută în plasă.

Firește că acum mergea orbește, căci la adâncimea asta nu putea vedea nimic, apa fiind prea turbure. Pe de altă parte, nu cuteza să aprindă reflectoarele, deoarece se temea ca lumina lor să nu fie zărită de vasele care făceau de pază sus. Asta trebuia evitat cu orice preț, altminteri toată truda celor trei scafandri ar fi fost de prisos.

Farrow rămase totuși în cabina de la prora, în fața ferestrelor. De aici ar fi putut vedea, probabil, dacă dușmanii ar fi întins o nouă plasă, ale cărei sârme lucitoare, i-ar fi atras atenția. Și cu viteza redusă cu care mergea vasul, ar fi putut să-l oprească imediat, înainte de a se izbi prea tare de plasă.

În cazul acesta, cei trei scafandri ar fi trebuit să-și îndeplinească încă odată munca lor grea. Și ar fi făcut-o, desigur, cu mare însuflețire, cu atât mai mult cu cât nici nu-și dezbrăcaseră costumele încă, fiind pregătiți pentru orice eventualitate.

Dar Englezii se încrezuseră prea mult în lucrarea lor. Și cum să-și fi închipuit ei că niște scafandri ar fi putut părăsi submarinul fiind în apă?

Farrow înaintă cu vasul timp de vre-o zece minute, până se încredință că s'a îndepărtat îndeajuns, adică la vreo mie de metri de țarm. Acum putea cuteza să se ridice mai sus și să arunce o privire prin periscop. Trase obloanele peste ferestrele de cristal, apoi înălță vasul încetșor. De la șase metri adâncime ridică periscopul, privi prin el și se adresă tovarășilor cari se adunaseră în jurul său:

— Indărătul nostru, la mal, în fața golului, mișună fel de fel de vase. După cât se pare, n'au observat încă fuga noastră. În fața și în spatele nostru drumul e liber, nici un vas dușman nu se zărește. Ne putem înălța și mai sus, deci, și cu periscopul ridicat să ne îndreptăm spre Singapore. Firește că vom avea de întâmpinat și greutăți acolo când se va afla că am izbutit să scăpăm din cursa ce ne-a fost întinsă. Cred, însă, că va trece mult timp, până să observe Englezii că am șters putina. Păcat că nu vom putea vedea ce mutră vor face.

Farrow mai aruncă o privire spre țarm,

rămase uluit o clipă, apoi zise, râzând:

— Asta are haz, zău! Cursa ne-a fost întinsă de Francezii! Trebuie să se fi aflat o flotilă de distrugătoare de-a lor prin apropiere de Singapore și firește că au prins radiograma, oferindu-se imediat să vie în ajutorul aliaților. Și Englezii n'aveau de ce să refuze. Păcat că nu putem prinde și noi radiogramele cari desigur că fac acum ocolul pământului, vestind lumii că distrugătoarele franceze au izbutit, în fine, să puie mâna pe submarinul, împotriva căruia se pornise o vânătoare zadarnică timp de atâția amar de ani... Și mult se vor bucura Englezii când vor observa fuga noastră. Așa, ne-am înălțat îndeejuns, acum trebuie să pornim la drum cu toată viteza.

În vreme ce submarinul se ridica, Farrow trăsesese periscopul înăuntru, atât cât să iasă numai cu un metru la suprafața apei. Tot mai mult se îndepărtau de punctul unde erau cât p'aci să-și găsească pierzania.

Strâmtoarea Malakka era agitată de un vântuleț dinspre apus. Ea era liberă în fața și îndărătul submarinului, dar în curând Farrow zări vase de tot soiul, cari înaintau cu viteză dinspre Singapore. Probabil că erau numai curioși, cari vroiau să vadă cum Francezii puseseră în sfârșit mâna pe vestitul căpitan Farrow, cu „Dox”-ul său.

Ele mergeau dealungul coastei; Farrow, însă, înaintase, în vremea asta, și mai mult în larg, încât n'avea să se teamă că periscopul ar pu-

tea fi zărit. O singură dată îl trase înăuntru, când două distrugătoare engleze trecură pe aproape cu toată viteza. Trebuia să fie cu băgare de seamă, căci ofițerii aveau ochiane puternice pe bord și cercetau marea cu atențiune, mai mult din obicinuință decât cu un scop hotărât.

Deoarece sub apă „Dox”-ul nu se putea sluji de o viteză prea mare, însemna că vor ajunge la Singapore de-abia după ce se va lăsa noaptea. Pe de-o parte era mai bine pe de altă parte, însă, putea să fie și pr;nejdios, căci până atunci fuga va fi fost observată și anunțată pretutindeni. Și firește că distrugătoarele ancorate în portul Singapore vor face tot ce le va sta în putință să vie de hac submarinului.

Dar marinarii noștri prevedeau această primejdie eventuală cu mult sânge rece și erau plini de încredere în steaua lor. Trecuseră doar prin cele mai mari pericole până atunci, înfruntaseră moartea în repetate rânduri, așa că nu se vor înspăimânta ei de câteva plase de oțel. Șcafandrii vor termina repede și cu acestea.

George era din nou eroul zilei. Un „ura” răsunător străbătu vasul de la un capăt la altul, când căpitanul Farrow povesti camarazilor în ce situație se aflaseră și că tânărul său fiu îi salvase din primejdii, cu planul său.

Submarinul înainta mereu. Rindow îl înlocuise pe căpitan la periscop, dar cu puțin timp înainte de a se lăsa întunericul, Farrow își relua postul. Se apropiau acum de Singapore

și el vroia să-și ia toată răspunderea asupra-și.

În curând observă vase, cari patrulau încolo și înapoi în mod cu totul suspect. Erau bricuri mici, puse, desigur, la pândă de Englezi, ca să semnalizeze apropierea submarinului. Farrow trase periscopul înăuntru, lăsând numai o mică parte deasupra apei, apoi încetini viteza și se îndreptă cu băgare de seamă spre bricurile dușmane.

Soarele era îndărătul lui și asta era un mare avantaj, căci razele sale aruncau reflexe strălucitoare deasupra valurilor ușoare. Scănteierea astrului împiedica să se poată zări punctul ce-l forma periscopul la suprafața mării.

Preocuparea cea mai de seamă a căpitanului era să observe dacă bricurile dușmane trăgeau după ele vre-o funie. În cazul acesta ar fi trebuit să fie cu băgare de seamă, căci ar fi putut fi vorba de o plasă, ba poate chiar de mine explozibile.

Într'adevăr, ajungând în apropierea bricurilor, cari înaintau unele lângă altele, observă că trăgeau împreună, după ele, o funie. Asta însemna că puseseră aici o barieră semnalizatoare, de care orice vas s'ar fi lovit fără să bănuiască ceva. Farrow, însă, cunoștea bine viclenia dușmanilor săi.

N'avea nevoie să stea mult pe gânduri. Știa, cu aproximație, cam la ce adâncime în apă erau bricurile; se lăsă mai jos cu o jumătate de metru sub nivelul acesta, își alese apoi o corabie care era a treia din stânga și calculă repede viteza cu care mergea.

22 Asta era ușor pentru el, căci o făcuse adesea în vremea războiului, pentru a stabili exact unghiul în care trebuia să alege torpila sa, pentru a nimeri un vapor rapid, de la o depărtare de câteva mii de metri.

După ce termină calculul, se îndreptă cu vasul spre punctul unde trebuia să se întâlnească cu bricul. Trase cu totul periscopul înăuntru, căci se afla aproape de vasele dușmane și ușor ar fi putut fi văzut.

Nu spusese nimic tovarășilor săi despre această barieră, dar după chipul său încordat ei își dădură seamă că se pregătea ceva. Curând se și auzi chiar un zgomot caracteristic, funcționarea unei elice străine. Și atunci știură cu toții că Farrow se pregătea să străpungă vre-o barieră ce le fusese întinsă. Ei cunoșteau însă bine pe căpitanul lor și știau că nu va întreprinde nimic, fără ca să fi calculat înainte șansele de reușită. De aceea, rămaseră cu desăvârșire liniștiți.

Farrow zâmbi când zgomotul elicei începu să se audă tot mai tare și în cele din urmă răsună chiar deasupra turnului. Socoteala lui fusese cât se poate de exactă; submarinul trecuse cu precizie matematică dedesubtul bricului și funia pe care acesta o țâra după el, cu instalațiunile de semnalizare sau de prindere, nu mai constituia nici un pericol. Prin mersul bricului ea atârna în urmă, cam pieziș, și înainte de a se apropia, submarinul se și furișase dedesubtul vasului.

Firește că Englezii nu se bizuiau numai pe

bariera aceasta, — Farrow o ştia prea bine. Ambiţia lor sportivă se trezise desigur acum. Francezii avuseseră în palmă—cum s'ar zice—submarinul, şi acesta scăpase... Trebuiau, deci să arate ei că sunt mai pricepuţi în d'alcăstea.

Dar căpitanul tot greşise puţin socoteala. Sosise la Singapore mai de vreme decât presupusese. Să aştepte până se va lăsa întunericul sau să încerce chiar acum strabaterea. Când înălţă din nou periscopul, după ce se furişă printre bricuri, văzu în faţa sa coloanele de fum ale mai multor distrugătoare, cari înaintau cu viteză.

Acolo era pericolul, căci acestor vase repez nu le putea trage chiulul, cum făcuse cu bielele bricuri. Desigur că şi ele târau niscăiv instalaţii, cari îi vor trăda prezenţa sau îl vor distruge chiar.

În dreapta submarinului, departe, un bric se îndrepta spre Singapore. Zărindu-l, căpitanul avu o idee salvatoare. Fără să mai stea pe gânduri, porni repede spre bric; desigur că venea din Sumatra şi habar n'avea încă de ce se petrece pe aici.

Farrow izbuti să ajungă în imediată apropiere a bricului, apoi se dădu puţin în lături, dar rămânând pe acelaşi plan; auzi deasupra submarinului măcinatul elicei vasului străin. Când înălţă acum periscopul, văzu că merge foarte aproape de bric, atât de aproape încâ il despărţea numai un metru de cherestea.

24 Rămase la distanța asta; avea acum o călăuză cum nici nu și-ar fi putut dori mai bună. Intinericul se va lăsa peste vre-o zece minute și în vremea asta vor ajunge, desigur, la lanțul distrugătoarelor.

După cum se așteptase și nădăjduse căpitanul, bricul își încetini brusc viteza. Fusese oprit, deci, de un distrugător. Firește că și Farrow își încetini mersul, dar se apropia și mai mult de bric și merse în același timp înainte, pentru a ajunge prora vasului străin.

Aici nu putea fi văzut; pe de altă parte, n'avea să se teamă că elicea bricului va atinge submarinul. Liniștit înălță periscopul până la oglinda apei, fiind sigur că sub acoperirea ce o avea nu putea fi zărit. Și, apoi, de unde să bănuiască Englezii că dedesubtul bricului pe care-l supuneau acum, desigur, unui interogatoriu amănunțit — se află submarinul căutat?

Zgomot puternic de elici se apropia din două părți. Farrow răsă mulțumit. Acum se iviră și cele două distrugătoare în cercul vizual al periscopului său. Se îndreptau ținută asupra bricului, dedesubtul prorei căruia ieșea la iveală periscopul.

Căpitanul văzuse cum distrugătorul care venea dinspre stânga se abătuse din drum, iar cel dinspre dreapta se 'ntoarse chiar. Trase repede periscopul înăuntru, dădu comanda ca motoarele să lucreze în plin, și minunatul submarin alunecă, cu viteză maximă, printre cele două distrugătoare.

Chiar dacă umbra „Dox”-ului ar fi fost zărită acum de pe punțile celor două distrugătoare, era prea târziu, căci bariera era definitiv străpunsă. Firește că Farrow avu prevederea să se și adâncească, în vreme ce înainta. Îndărătul său auzea elicele celorlalte distrugătoare; acum nu-i mai puteau face nimic.

Mai merse un sfert de ceas astfel și când elicele distrugătoarelor engleze se auziră numai slab de tot, el ridică vasul la suprafață. Prin periscop văzu că în vremea asta se întunecase deabinelea.

Cu mult îndărătul său zări luminile multor reflectoare, cari cercetau marea de jur-împrejur, dar nu răzbăteau până la submarin. Când ieși cu vasul la suprafață, Farrow deschise capacul turnului. Mai mergea încă cu electromotoarele, dar după ce scrută câțva timp întunericul, puse în funcțiune motoarele Diesel, cu amortizoare de zgomot. Viteza „Dox”-ului spori imediat.

Înainta mereu, ajunse în marea Javei, dar tot nu se vedea nici-un vas, nu se auzea nici-un duduie de motor. Bariera primejdioasă din Singapore fusese trecută. Acum situația se îmbunătățise.

După două ceasuri, căpitanul Farrow prinse o radiogramă a autorităților engleze din Singapore, adresată porturilor din Australia. În cuvinte înflorate cari trădau oare-cum o bucurie ascunsă — se anunța că Farrow izbutise să taie o ușa în plasa pusă de Francezi, fără ca să se simtă ceva. Deasemeni, căpitanul a

răzbit și bariera engleză dela Singapore, deși ea fusese astfel așezată, încât lucrul ar fi părut cu neputință. Marina australiană era rugată să vegheze în strâmtoarea Torres, pentru a da de urma submarinului.

Căpitanul Farrow cunoștea bine strâmtoarea Torres. Ar fi putut s'o ocolească, luând drumul de la Celebes spre nord, pentru a porni apoi dealungul coastei de nord a Nouei Guineea. Și pe drumul acesta ar fi ajuns la insulele Salomon.

Dar asta i-ar fi apărut ca o lașitate. Chiar atât de înverșunați nu se vor arăta Australianii, căci ei știau că Farrow salvase de la o moarte grozavă patru tinere fete de-ale lor.

Și într'adevăr, submarinul trecu nesupărat prin strâmtoarea Torres. E drept că se arătaseră câteva distrugătoare australiene, deasemeni și un crucișător se plimba încolo și 'ncoace, dar se vedea lesne că nu prea căutau cum ar fi trebuit să caute.

În cele din urmă ajunseră în Oceanul Pacific și Farrow hotărî să facă o vizită scurtă în „Insula odihnei”. Apoi urma să plece spre Malaita, insula aceea blestemată, pe care stăpînesc vânătorii de capete.

III. — ÎN CĂUTAREA LUI FRED LARSEN

PE „INSULA ODIHNEI” totul era în ordine. Tovarășii rămaseră acolo numai câteva ceasuri și în vremea asta tancurile fură umplute cu

țiteiu pentru motoare, luară apă de băut și vasul fu supus unei examinări amănunțite.

Apoi Hagen și Bertram fabricară la repezeală cantități indestulătoare de granate de gaze, cari se dovediseră a fi arme de preț în aventurile lor. Și acum se așteptau să le aducă mari servicii, în lupta împotriva vânătorilor de capete, la cari se duceau.

Jan Brike, care nu-i avea la inimă pe „mai-muțoi ai negri”, cum îi numea el, își dăduse cele două tunuri, cu adevărată grijă părintească. Propuse apoi doctorului să-i umple cu gaze câteva obuze pentru tunurile sale. Ideea aceasta fu primită cu însuflețire, dar din păcate nu le mai rămânea timp pentru aducerea ei la îndeplinire. Totuși, inginerul și doctorul făgăduiră bătrânului tunar, că în cursul drumului vor încerca să fabrice un astfel de obuz. Erau și ei încredințați că un proiectil dintr'acestea, slobozit de tunul lui Jan Brike, ar putea însemna salvarea din cel mai mare pericol.

Cu puțin înainte de a se înopta, submarinul străbătu laguna întinsă care înconjura insula și când ieși afară din tunel, se și întunecase deabinelea. Marea era liniștită, luna răsări pe cer și „Dox”-ul porni cu viteză spre depărtatele insule Salomon, spre Malaita, care era cea mai sălbatecă dintre toate. Căci acolo cei mai mulți Europeni își „pierduseră capetele”, cum se zicea în limbajul curent de prin acele ținuturi.

acești ia, despre așa-numiții „corăbieri de sclavi” cari duceau acolo o viață agitată și plină de primejdii. Oamenii aceștia îndrăzneți vizitau cu bricurile lor mici toate insulele pentru a face schimb de mărfuri cu băștinașii, luând dela ei kopra, dându-le pentru el tutun, unelte și podoabe ieftine, — în speciel, însă, spre a recruta lucrători pentru plantațiile îndepărtate, pe cari trebuiau să-i aducă înapoi după trei ani de zile.

Pe un astfel de bric se aflau de obicei numai doi Albi, căpitanul-proprietar al vasului și timonierul său. Echipajul, format din cel mult cincisprezece oameni, era alcătuit din băștinași, cari atunci când li se prezenta un prilej favorabil nu stăteau la gânduri să rezeze capetele stăpânilor lor.

În fiecare clipă cei doi Albi se puteau aștepta să se trezească cu o lovitură de secure în șira spinării... Apoi trupurile lor erau puse la fiert în cazanele cu ciorbă, iar capetele, afumate la un foc înăbușit, pentru a fi atârnațe după aceea, ca trofee, în coliba căpeleniei sau de grinda vre-uneta din casele-kanu. Așa se petreceau lucrurile de sute de ani și așa va mai rămâne multă vreme.

„Corăbierii de sclavi” sunt bărbați plini de curaj și cu mult sânge rece, oamenii cari dorm cu mâna încheștată pe revolver, gata oricând să-și apere viața. Dar odată și odată tot li se înfundă, — o clipă de nebagare de seamă, un acces de friguri la timp nepotrivit, — și au trecut în împărăția de veci.

— De la cine să aflăm unde e de găsit căpitanul Fred Larsen? întrebă George. În nici un caz nu ne putem apropia de vre-un sat al vânătorilor de capete ca să întrebăm de el.

— Ba putem s'o facem foarte lesne, răspunse doctorul Bertram. Vânătorii de capete nu vor îndrăzni să întreprindă ceva împotriva noastră, când vor vedea îndreptate asupra lor cele două tunuri ale submarinului. E îndoielnic, însă, dacă ne vor lămuri unde se află căpitanul Larsen. În sfârșit, mai avem cel puțin douăzeci de ceasuri de drum până acolo și putem discuta în liniște cu tatăl tău despre măsurile ce avem de luat. Prea simplă nu e deloc chestia — îmi dau și eu seamă — dar vom putea găsi urma lui numai dacă-i vom lua la rost pe vânătorii de capete.

Cu puțin înainte de a se lumina de ziuă, George se întâlni cu tatăl său în turnul submarinului și găsi prilej să stea cu el de vorbă despre chestia aceasta. Ca și doctorul, Farrow fu de părere că trebuie să debarce în primul sat al vânătorilor de capete, pentru a se informa acolo de căpitanul Fred Larsen.

Cu patru ceasuri înainte de a se înopta, zăriră coasta de vest a Malaitei, care făcea o impresie stranie prin desişul întunecat de care era acoperită, până sus, în munți.

Rămânând la o depărtare de o sută de metri de coastă, submarinul pluti spre nord. De odată se înălțară deasupra munților din interior trâmbe mari de fum, cari se răspândiră repede peste întreaga insulă.

— Aha! exclamă doctorul Bertram, care se afla și el în turn, — am fost descoperiți și acum sosirea noastră e semnalizată în toată insula. Așa procedează ei întotdeauna. Bănuiesc că vom da curând peste un sat de apă.

Intr'adevăr, după vre-o zece minute se ivi un golf larg, a cărui intrare era formată de o trecătoare îngustă într'o stâncă. Pe țărmul crestat se aflau colibele primitive de stuf ale vânătorilor de capete, dominate de coamele înalte ale caselor-kanu, în cari au loc ospățurile fioroase ale băștinașilor.

Inghesuiți pe țărm stăteau sălbatecii, împoponați cu podoabele lor barbare și înarmați cu securi grozave sau cu flinte de sistem vechiu. Se arătară atât de puțin turburați la vederea submarinului, încât doctorul Bertram nu se putu opri să spuie:

— Domnule căpitan, afacerea pare foarte suspectă. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă căci se poate lesne întâmpla să ne atace prin surprindere. Să ne apropiăm numai când cele două tunuri vor fi îndreptate asupra lor.

Farrow chemă imediat pe bătrânul tunar și pe ajutorul acestuia, care se dovedise a fi și el un țințaș bun. Amândoi porniră în grabă la tunurile lor, Jan Bricke la cel de la proră, pe care-l „simpatiza” cu deosebire.

Când dădură jos acoperitoarele de pânză, băștinașii deveniră grozav de neliniștiți. Umbrau încolo și înapoi și părea că se sfătuiesc de zor. Când tunurile fură încărcate și îndreptate spre ei, găsiră cu cale să se facă

nevăzuți unul după altul în desiş, în spatele satului. Albii erau oameni ciudați și nu se putea ști ce gânduri au...

Pe țarm rămaseră numai un sălbatec uriaș și câțiva bătrâni, cari păreau să fie „preoți”, de aceea nu trebuiau să se arate fricoși. Uriașul părea să fie căpetenia. Avea o statură impunătoare și purta podoabe numeroase, cari se compuneau din gloanțe golite, oglinjoare, scoici, iar pe piept avea atârnat... un ceasornic-deșteptător de care era foarte mândru.

Submarinul se apropiă până la treizeci de metri de țarm, făcu apoi o cotitură bruscă și stopă. Doctorul cunoștea bine jargonul englezesc care se vorbea pe aceste insule și strigă spre sălbateci:

— Dacă vreți tutun, cerem să ne răspundeți la o întrebare!

— Întrebați! strigă căpetenia, cu glas tutunător. Vă voi răspunde, apoi ne veți da tutun.

— Il cunoașteți pe căpitanul Fred Larsen?

Căpetenia se posomori, la fel și bătrânii cari stăteau lângă el. Probabil că numele acesta nu trezea amintiri plăcute în mintea lor.

— Ne datorează cinci capete, se auzi răspunsul. Nu va îndrăzni să vie încoace.

— Și noi suntem dușmanii lui, zise Bertram. Unde-l putem găsi?

— E prietenul lui Nogi, căpetenia de pe coasta de răsărit. Să-mi spuneți și mie când l-oți omori.

— Firește că-ți vom spune, făgădui doc-

torul. Trimiteți un kanu să vă dăm tutun.

La o poruncă a căpeteniei fu scoasă afară dintr'una din casele-kanu și pusă pe apă, o luntre încovoiată la vârf. Intr'însa luă loc căpetenia cu cinci văslași. În semn că vin cu gânduri pacifice își lăsară armele pe uscat.

Când luntrea ajunse la submarin, căpetenia sări pe punte și păși spre turn, cu brațul drept ridicat ca semn al intențiilor sale prietenoase. Cu privire sigură își dete seama că Farrow era acela care conducea pe Albii de pe submarinul acesta.

Se îndreptă deci spre el, îi întinse mâna și zise:

— Tuko prietenul vostru. Capetele voastre sunt în siguranță aici.

— Bine, răspunse căpitanul, strângând cu putere mâna căpeteniei. Cine ne are de dușmani trebuie să se teamă de noi și-ți vom dovedi lucrul acesta. Uite tutunul făgăduit! Ia-l în semn de prietenie din partea noastră!

Petre și Kard scoaseră o ladă cu tutun din interiorul vasului și o duseră la luntre, unde fu luată în primire de văslași.

— Tuko îți mulțumește și va fi vecinic prietenul tău, zise căpetenia către Farrow.

— Ce v'a făcut Fred Larsen? se informă acum căpitanul.

Chipul uriașului se schimonosi din nou de mânie, apoi răspunse:

— Fred Larsen e un trădător. Ne datorază cinci capete. Cinci din oamenii mei nu s'au înapoiat atunci când s'a împlinit term-

nul. Ei au murit și Larsen n'a plătit banii. **33**
Spune că ei singuri ar fi vinovați de moartea lor.

(Era obiceiul ca pentru băștinașii cari mu-reau în timpul celor trei ani de muncă, să se plătească o sumă corespunzătoare).

Dacă într'adevăr căpitanul nu se ținuse de cuvânt, mânia tribului împotriva lui era îndreptățită. Dar poate că ea se va potoli repede, dacă Larsen va plăti ulterior o sumă mai mare pentru cei morți. Căpetenia Tuko urmă însă:

— Larsen e un om rău. Are femei albe pe bord, pe cari le vinde altor căpetenii.

Tovarăși se priviră speriați, apoi Farrow zise:

— Trebuie să-i venim de hac, acestui ticălos. Mă bat cu gândul să-l iau prizonier și să-l predau prietenului nostru Tuko. Aici își va primi pedeapsa cuvenită.

Zămbetul sălbatec cu care întâmpină Tuko aceste cuvinte mărturisea îndeajuns gândurile pe cari le nutrea pentru Fred Larsen. Nu se mulțumi, însă, cu atât, ci adăogă:

— Va trebui să sufere mult pentru că n'a vrut să-mi dea femei albe.

Așa dar, acesta era motivul principal al urii sale împotriva neomenosului căpitan. Dar ce vreți, oamenii primitivi, nu pot gândi decât tot primitiv. Faptul în sine că Larsen vindea femei albe nu era deloc grozav pentru el. Il durea numai că nu putea avea și dânsul astfel de „marfă”.

34 Căpitanul Farrow nu mai stăruie asupra acestui punct ci, strângând din nou mâna căpeteniei, își luă rămas bun de la ea și zise:

— Tuko, am devenit prieteni; eu îl voi nimici pe căpitanul Larsen, dușmanul meu și al tău, și dacă va fi cu putință, ți-l voi aduce aici prizonier. Puterea mea e mare, Tuko, și vei avea prilejul să te încredințezi curând de asta.

Căpetenia plecă, îndepărtându-se repede cu kanu-ul și submarinul se lasă la fund.

— Doctore — se adresează atunci Farrow către Bertram — cred că am dat aici peste un prieten bun și credincios. Tuko ăla ne ține, desigur, drept ființe suprapământești, căci l-am vădit prin periscop holbând ochii, când a văzut că submarinul se lasă afund. Dar ia s'auzim mai bine, ce părere ai d-ta despre căpitanul Fred Larsen? Crezi cu putință ca Europeanul ăsta să vândă fete albe vânătorilor de capete?

— Domnule căpitan — răspunse Bertram — am văzut doar atâtea nelegiuri până acum, — de ce n'ar fi cu putință și asta? Și dacă într'adevăr lucrurile se prezintă astfel, aș fi chiar de părere să-l predăm pe Larsen căpeteniei Tuko, — firește dacă vom izbuti să punem mâna pe el. Întâmplător știu că vânătorii de capete posedă metode cu totul speciale pentru a pedepsi cum se cuvine pe prizonierii lor. Și trebuie să mărturisesc că omul acesta își va merita soarta.

— O să mă mai gândesc dacă să-l predau

sau nu, raspunse Farrow. Deocamdata trebuie sa incercam sa dam de el. Asta nu va fi atat de simplu, caci coasta de rasarit a Malaitei, unde ni s'a spus ca se afla, e foarte intinsa. Cand vom ajunge noi la satul capeteniei Nogi, te pomenesti ca el a sters-o pe insula Ysabel, si asa mai departe. E vorba sa ne bizuim numai pe norocul nostru, care ne-a ajutat si pana acum, in atatea imprejurari.

Farrow conduse vasul cu indemanare sub apa prin spartura ingusta din stanca golfului. Pe bord toti erau ingrijorati din pricina apropierei misterioasei insule, cu bastinasii ei cari pastrau inca moravurile stramoșilor indepartati, mancand carne de om si facandu-si trofee din capete omenești.

Cand satul se pierdu in zare, capitanul Farrow ridica submarinul la suprafata. Trebuia sa ocoleasca insula cat mai repede, pentru a ajunge la satul capeteniei Nogi inainte de a se intuneca. Dar tocmai cand „Dox”-ul inconjura capatul de sud al insulei, se lasa noaptea. Fără o privință era mai bine, caci acum triburile sălbatice nu mai puteau urmări mersul vasului, nu-si mai puteau da de veste prin norii de fum, cari inlocuiau la ei telegrafia fără fir...

Firește că, din cauza întunericului, submarinul își încetini mersul. Farrow trebuia să se strecoare cu multă băgare de seamă printre stâncile cari se iveau uneori cu totul pe neașteptate din apa întunecată.

Misterioasă și amenințătoare se desena coasta mohorâtă și tăcută. Nici măcar viața de

36 noapte a animalelor — care se trezește altminteri în orice pădure seculară — nu începuse încă aici.

Submarinul tocmai ocolise din nou un gherdap uriaș, când începură să lucească punctulele luminoase în depărtare.

— E un sat de apă, zise Bertram căpitanului — te pomenești că o fi satul căutat, al căpeteniei Nogi. Sunt de părere să încetăm mersul și să pornim spre uscat cu o barcă de aluminiu.

— Și eu tot așa cred, încuviință căpitanul, după câteva clipe de chibzuială. Dacă ne livm cu submarinul în fața satului și-i vom striga pe locuitori, se vor face nevăzuți cât mai repede în pădure.

— Uite colo un bric pe mare! zise deodată Rindow care scrutase orizontul cu ochianul de noapte. N'o fi a lui Fred Larsen? Să-l urmărim, domnule căpitan?

Farrow observă și el acum umbra întunecată, care se îndepărta repede și zise:

— N'are nici-un rost s'o facem, căci prea aleargă repede. Sunt prea multe stânci pe aici și deoarece nu prea cunoaștem apele acestea, ne-ar fi cu neputință să urmărim oricul cu aceeași viteză ca a lui. Afară de asta, probabil că tocmai a vândut iarăși vre-o nenorocită de femeie acestor sălbateci și e nevoie să ne încredințăm imediat dacă e așa sau nu. Poate că izbutim s'o salvăm din ghiarele primejdiei. Ne vom apropia, deci, de țarm, apoi vom pune pe apă toate bărcile de aluminiu și vom

debarca pe uscat în număr cât mai mare. 37
Fiecare va lua cu sine câteva granate cu gaze, afară de revolver și carabină. Douăzeci de oameni vor debarka pe uscat, iar alții zece vor rămâne în două bărci aproape de țărm, ca să ne vie în ajutor în cazul când vom fi atacați prin vicleșug de vânătorii de capete. Pe de altă parte, Jan Brike să stea pregătit cu una din noile bombe umplute cu gaze și să tragă asupra satului atunci când se va simți nevoia. Mai bine să rămânem fără cunoștință timp de douăzeci și patru de ceasuri, decât să ne trezim cu o lovitură de secure în șira spinării. — Rindow, pornește încetșor cu vasul spre sat; în vremea asta, eu voi trage la sorți oamenii cari să meargă pe uscat și-i voi pune la curent cu ce au de făcut. Știm din proprie experiență de câte primejdii e legată o vizită pe insula aceasta.

Primul ofițer încetini viteza vasului. Fără cel mai mic zgomot, minunatul submarin se apropia de punctele cele luminoase și în curând Rindow recunoscă că e vorba de focuri de lagăr. Să fi venit oare prea târziu? Să și fi avut parte vre-o sărmană victimă de soarta grozavă de a servi ca ospăț fioroșilor vânători de capete?

Se simți ușurat când Farrow reapăru în turn, însoțit de George, Petre, Kard și ceilalți marinari, cari aduceau pe punte diferitele părți ale bărcilor de aluminiu.

— Domnule căpitan — zise el, cu glas turburat, mă tem să nu fi venit prea târziu pen-

tru a salva victima din ghlarele sălbatecilor.

— Nu cred — răspunse doctorul Bertram. Eu m'am ocupat mult cu studierea obiceiurilor barbare ale triburilor vânătorilor de capete și pot afirma în cunoștință de cauză că ei nu omoară atât de repede victima destinată oalii cu fiertură. Caznele durează de obicei câteva zile. Putem nădăjdui, deci, să salvăm ființa aceea, dacă într'adevăr căpitanul Larsen a făcut grozăvia. Dar eu tot mai cred că Tuko a exagerat lucrurile, căci atât de feros și crud nu poate fi un European.

— Cu toate astea am făcut experiența cu căpitanul Henry, interveni Farrow. Și el obișnuia să predea Europeni acestor canibali, pentru ca să-și păstreze prietenia lor. De ce n'ar exista și un al doilea exemplar tot atât de neomenos ca și el, dacă nu chiar și mai și? Sunt sigur că nu poveste ceea ce ne spunea Tuko și nu degeaba îi poartă el o ură atât de înverșunată. Dacă vom avea aici confirmarea grozăviei, aș dori într'adevăr ca Larsen ăla să cadă în mâinile căpeteniei, pen'ru a-și primi pedeapsa cuvenită.

— Al dreptate; din păcate, legile noastre nu prevăd pedepse destul de aspre pentru astfel de nemernici, zise doctorul Bertram. Pentru asta ar trebui să ne întoarcem în evul mediu, — sau, după cum bine spuneai, domnule căpitan, să-l dăm pe mâna acestor sălbateci. Nici nu-ți vine să crezi ca un om, un European, să expuie fete sau femei albe, unei soarte atât de grozave.

— Și cu toate astea așa e, zise Farrow. Ah! se vede c'o fi vre-o serbare pe acolo, — din fericire, însă, nu văd nici-un semn că e vorba de un ospăț. Da, da, au fost tăiați doar niște porci, după cum bag de seamă.

— Așa dar nu „porci lungi”, cum i-au botezat vânătorii de capete pe potrivnicii lor uciși, destinați oalei cu fiertură, zise Bertram cu o ironie amară.

IV. — O DESCOPERIRE INGROZITOARE

SUBMARINUL AJUNSESE la un golf larg, pe al cărui țărm ardeau focuri vii. Vânătorii de capete erau într-o activitate înfrigurată. Pe frigări lungi se pârjeleau porci întregi, câni mari de pământ — umplute, desigur, cu vin de palmier — treceau din mână în mână.

Se serba vre-una din sărbătorile ciudate ale acestor sălbateci primitivi; de data aceasta, însă, mâncarea era ca și a celorlalți oameni. Farrow, George și Rindow priveau cu încordare prin ochiane la zăfăfetul de pe țărm. Nu se vedeau decât bărbați; femeile fuseseră, probabil, excluse de la acest ospăț. De-odată, George scoase o exclamație de spaimă și șopti cu glas sugrumat:

— Colo, la stânga, e o fată albă legată de un palmier înalt. Așa dar, tot e adevărat, tată! Ce-ar fi să slobozim imediat o ghiulea? În felul acesta am putea elibera pe sărmana ființă, fără s'o expunem primejdiei ca un sălbatec

40 s'o ucidă în ultimul moment, înainte de a fugi.

— Nu, George, asta nu putem face, zise căpitanul, căci nici n'am pus la încercare obuzele cele noi. Se poate lesne întâmpla ca biata fată să fie rănită de schije, sau chiar omorâtă. Tot ce putem face, e să coorăm pe uscat și să ne folosim de granatele de mână, cari știm cum lucrează. Efectul e același, ba chiar mai sigur decât încercarea cu ghiulele. Tovarășii noștri au și montat bărcile pe punte, vom mai înainta o sută de metri, apoi le lăsăm pe apă și vâslim la țarm. Sunt sigur că în felul acesta vom folosi mai mult.

— Ce vom face însă cu sălbatecii, mai ales cu căpetenia Nogi, dacă lucrurile se vor petrece așa cum presupui? întrebă George. Nu-l putem lăsa doar în libertate, căci și-ar continua meseria, — dacă nu izbutim să-l predăm pe Fred Larsen autorităților engleze.

— Așa e, dacă reușim să facem asta, atunci Englezii vor purta de grijă ca Nogi să-și capete pedeapsa cuvenită, zise căpitanul. De fapt, însă, l-am putea lua cu noi ca să-l debarcăm undeva pe insula Ysabel, unde locuiește guvernatorul. Trimitem apoi o radiogramă autorităților, să vie să-l ia în primire. La fel putem proceda și cu căpitanul Larsen, dacă vom izbuti să punem mâna pe el. Fata, pe care trebuie s'o eliberăm acum, va fi o martoră prețioasă. Afară de asta, sunt incredințat că în casele-kanu și în acele ale „preoților”, vom găsi dovezile cele mai zdrobitoare

că Nogi a ucis până acum multe femei albe.

Căpitanul Farrow vorbise cu multă seriozitate. Credincioșii săi tovarăși știau că era adânc mâhnit, dar și că era hotărât să pedepsească pe acești ucigași neomenoși. Iar ei erau gata să-l ajute din toate puterile pentru atingerrea acestui țel.

Submarinul se apropiă cu multă băgare de seamă de țarm. Marinarii leșiți la sorți erau pregătiți, câte cinci de flecare barcă. Căpitanul Farrow, George, doctorul Bertram, Petre și Kard, formau echipajul uneia din bărci. Ei urmau să debarce cei dintâi, apoi vor debarca cei din alte trei bărci cu câte cinci oameni, în vreme ce două bărci, cu zece oameni, vor rămâne la țarm, ca rezervă. Acești zece oameni erau puși sub comanda locotenentului Brun. Rindow rămânea pe submarin, ținând locul comandantului. El îi postă pe oamenii liberi dealungul parapetului, toți cu carabinele pregătite. Afară de asta, Jan Brike și ajutorul său stăteau la cele două tunuri, încărcate cu nouile ghiulele cu gaze, pe cari le fabricase Bertram în cursul drumului.

În felul acesta, debarcarea căpitanului și a oamenilor săi era acoperită sub toate raporturile; acum era vorba numai să ajungă pe uscat cât mai neobservați, pentru a-i putea lua pe salbateci prin surprindere.

Cum la vre-o cincizeci de metri de țarm, submarinul se opri. Lumina focului nu ajungea atât de departe, așadar marinarii puteau fi liniștiți în privința aceasta.

Bărcile fură lăsate încetîșor pe apă și oamenii își ocupară locurile. Barca în care se aflau Farrow și tovarășii săi, porni cea dintâi. Petre văslea cu îndemănarea lui cunoscută, ferindu-se să facă cel mai ușor zgomot.

Bărcile se'ndreptară spre un punct al țărmului, care nu era luminat de focuri. Cu încredere supremă, tovarășii priveau într'acolo; în jurul focurilor se'ngrămădeau sălbatecii flori-roși. Dar nici-unul din ei nu bănuia primejdia apropiată; cei mai mulți vânători de capete păreau amețiți de vinul de palmier pe care-l băuseră din belșug, împrejurare care le convenea de minune marinarilor.

Barca lui Farrow se izbi, în sfârșit, de țărm. Când George sări cel dintâlu pe uscat, auzi un zgomot ușor, un scârțâit de nisip, în spatele său, care nu putea fi făcut decât de pași omenești. Instinctiv se aplecă și trase de la brâu pumnalul dăruit de Sanja. Un șuierat trecu deasupra capului său și un obiect sbură la câțiva milimetri de el. În aceeași clipă își dădu seama că scăpase ca prin urechile acului de securea grozavă a unui vânător de capete, care stătea aici la pândă. Dacă nu s'ar fi aplecat atât de repede, tăișul ascuțit i-ar fi spintecat șira spinării.

Înspăimântat și plin de mânie în același timp, George se repezi cu pumnalul... Nu văzu pe dușmanul său, dar simți că nimerise într'o ființă. Un strigăt de moarte răsună deasupra golfului. Tânărul își trase pumnalul îndărăt și la doi pași de el se prăbuși cineva.

În jurul focurilor se produse o zarvă de nedescris. Sălbatecii săriră în sus și pusură mâna pe arme: securi, cuțite și flinte. Dar înainte ca să poată porni atacul, Farrow strigă cu glas tunător:

— Foc, băieți!

O salvă sfâșie văzduhul, gloanțele suierară deasupra capetelor sălbatecilor, cari se aplecară instinctiv.

— Predați-vă! strigă doctorul Bertram în aceeași clipă, în jargonul englezesc care se vorbea pe acolo. Sunteți impresurați. Aruncați armele și ridicați brațele!

Cuvintele sale produsera însă un efect cu totul contrar. Cu mișcări repezi, de pisică, vânzătorii de capete se făcură nevăzuți din lumina focurilor. Pieriseră dintr'odată de parcă le-ar fi înghițit pământul.

Ținând revolverul îndreptat spre locul pe unde dispăruseră ei, George nu pierdea din ochi copacul de care era legată tânăra fată. Se temea ca vre-unul din sălbateci să nu încerce s'o ucidă pe biata prizonieră.

Și într'adevăr văzu de-odată trei, patru, ba chiar mai multe făpturi întunecate, cari se aplecau cu securi și cuțite spre ea. Fata scoase un țipăt sfâșietor, văzând moartea cu ochii. Atunci George trase unul după altul toate gloanțele revolverului său. Doi, trei sălbateci se prăbușiră la pământ, dar ceilalți ajunseră la copac, cu armele ridicate. În clipa următoare nenorocita victimă avzea să cadă doborâtă.

Atunci se auzi dinspre mare o detunătură grozavă. Jan Brike socotise nimerit să intervie. El văzuse că fata n'ar fi putut fi salvată de tovarășii lui, cari își descărcau carabinele și pistoalele fără folos. Afară de asta — după cum mărturisi mai târziu — era nerăbdător să încerce efectul nouilor obuze cu gaze. Prizoniera era pierdută în ori-ce caz, așadar putea să probeze ghiuleaua, fără să primejduiască viața camarazilor săi.

Bomba explodează în imediata apropiere a celei de bășinași, cari dădeau năvală spre fată. În clipa următoare armele lor căzură la pământ, făpturi întunecate se poticniră și căzură grămadă unele peste altele.

Prizoniera căzu și ea cu capul înainte, reținută însă de funiile cari o legau de copac.

Ceilalți vânători de capete izbucniră în urlete de groază și fugiră, ca guzganii, din jurul focurilor. După câteva clipe de la producerea exploziei plaja era cu desăvârșire pustie; vre-o zece sălbateci zăceau în fața copacului de care era legată prizoniera, patru din ei uciși sau grav răniți de gloanțele lui George, iar ceilalți amețiți pentru douăzeci și patru de ceasuri de gazul descoperit de primul. Ghasna.

Efectul nouilor bombe fusese verificat, deci; tovarășii trebuiau acum s'aștepte o jumătate de ceas, până să poată păși pe țărni, fără primejdie de a cădea ei-inșiși amețiți.

După scurgerea jumătății de ceas, căpitanul Farrow dădu comanda de debarcare. Inceti-

șor și cu băgare de seamă, cu revolverele și granatele de mână pregătite, curajoșii marinari înaintară. Se puteau pomeni în orice clipă cu o ploaie de săgeți din desis, sau cu spinările spintecate de grozavele securi.

Nimic, însă, nu se clintea printre ramuri. Probabil că cei ce stătuseră la pândă fuseseră atinși și ei de efectul gazelor, sau tot tribul, cuprins de panică, fugise până la marginea satului, unde se socoteau în siguranță.

Fata legată de copac era foarte tânără și avea frumusețea tipică a Englezoaicelor. Afară de cei zece băștinași cari zăceau în imediata apropiere a copacului, se mai vedeau alți cincisprezece, întinși la o mică depărtare, paralizați și ei de gazul puternic, pe când încercaseră să fugă. Cu băgare de seamă George, Petre și doctorul Bertram se apropiară de desigurul în care bănuiau că mai sunt și alți sălbateci în nesimțire. Așa și era.

În dosul tufelor dădură peste vre-o douăzeci de vânători de capete, cari zăceau la pământ, cu armele în mână, așa cum îl prinzese explozia.

Marinarii transportară la țărm pe leșinați, și puseră unul lângă altul, iar pe fată o dușură în infirmeria submarinului. Nădăjdulau că doctorul va izbuti să scurteze în oarecare măsură starea de nesimțire.

Printre morți și leșinați nu se afla, din păcate, nici-unul, care prin vârstă sau podoabe diferite de ale celorlalți, să arate c'ar fi căpetenia Nogi, cel căutat de Farrow.

46 La lumina lămpilor de buzunar, vitejii marinari — în frunte cu căpitanul, George și Brun — cercetară colibă cu colibă și caselekanu. În colibe nu găsiră mare lucru, în schimb în cea mai arătoasă din toate — locuința căpeteniei — făcură o descoperire grozavă. Acolo atârneau dovezile că Nogi omorâse un număr însemnat de femei albe, și aceste dovedi nu îngăduiau nici-o desmințire.

Echipa condusă de George, găsi deesemeni, în colbele „preoților”, aceleași dovezi. Misteriosul căpitan Fred Larsen trebuie să fi furnizat un număr imens de femei și fete albe prietenului său de afaceri, căpetenia Nogi.

— Sunt complet năucit, zise doctorul Bertram care, prin meseria lui, era destul de oțelit și obișnuit cu suferința omenească, — dar în fața acestei priveliști rămase peste măsură de turburat. — Trebuie să facem tot posibilul să-l punem cu botul pe labe pe omul acesta fioros.

— Da, doctore, așa vom și face, răspunse Farrow, cu hotărâre. E, însă, nevoie s'așteptăm puțină vreme pe vrămea asta, ca să putem afla amănunte de la prizonieră, precum și de la sălbatecii pe cari am pus acum mâna. Nu e exclus ca Nogi ăla să fi luat și alte prizoniere cu el, în fuga lui pripită. Ceea ce mă pune pe gânduri, dragă doctore, e faptul că am găsit trofeecele acelea grozave, căci spunem doar dumneata că vânătorii de capete duc în pădure, înainte de toate, tocmai aceste obiecte, ca să nu cadă în mâna dușmanului.

Asta mă face să cred că Nogi s'a îngrijit 47
mai mult de prizonierele vii, decât de aceste
capete, cari constituie, altminteri, mândria ori-
cărei căpetenii.

— Ai toată dreptatea, dragă căpitane, zise
doctorul. Așa trebuie să fie, într'adevăr. Toate
triburile cari locuiesc la mare, — cum e acela
al bătrânului Nogi, de pildă, — expediază
grabnic în pădure obiectele de preț, cari sunt
capetele acestea, moștenite sau dobândite de ei-
inșiși, — de îndată ce coloanele de fum ale tri-
burilor de la munte anunță apropierea unui vas
dușman, — cum ar fi un distrugător englez,
să zicem. De aceea sunt și eu peste măsură
de mirat că am mai găsit aici aceste trofee.
Nogi trebuie să fi aflat de sosirea noastră,
încă de pe când vorbeam cu căpetenia Tuko.
E ciudat de tot că n'a luat măsurile ce se
impuneau.

— Hm... de asta o fi vinovat căpitanul Lar-
sen ăla, își dădu cu părerea Farrow. Din co-
municările triburilor de pe coasta de vest și
din munți, își va fi dat seamă că un vas cu
totul deosebit s'a apropiat de Malaïta. Și-o
fi spunând că numai eu, cunoscutul căpitan
Farrow, posed un asemenea vas, dar că eu-
însumi am destule motive să mă păzesc. De
aceia s'o fi crezut în siguranță căpetenia Nogi,
de aceea nu și-a dus de aici la vreme trofee
acest bătrân și experimentat vânător de ca-
pete. Cred că presupunerea mea e îndreptățită.

— Totă, trebuie neapărat să ne incredina-
mă dacă acest floros căpitan Larsen n'a pre-

iat și alte fete căpeteniei Nogi, zise George. Poate că a izbutit să târască în tufiș încă o ființă nenorocită ca aceea pe care am eliberat-o.

— Pentru asta se cere s'așteptăm până s'o trezi din leșin prizoniera noastră, răspunse căpitanul. Mai 'nainte nu putem întreprinde nimic.

— Așadar, vrei să rămâi aici până mâine pe vremea asta? întrebă doctorul Bertram, mirat.

— Nu, zise Farrow, cu hotărâre, vom încerca să dăm de urma corăbiei misteriosului căpitan Larsen. Și în cazul acesta sau îi iau pe leșinați cu mine, sau îl las aici sub pază bună. Până una-alta, n'ar fi rău să ocolim insula, căci nu e exclus să dăm de urma lui Fred Larsen.

— Nu prea cred că s'o fi oprit în vre-un alt punct al insulei — răspunse Bertram — mai curând e de presupus că s'e dus pe insula Ysabel, unde poate recruta și oameni pentru nevoile sale de corăbier de sclavi. Ar fi zadarnic, deci, să-l căutăm aici pe Malaita.

— Prin fuga sa pripită s'a făcut foarte suspect, zise căpitanul. L-am văzut plecând cu toată viteza, pe întuneric. Asta o face numai cine simte primejdie în spatele său și primejdia pentru Larsen eram noi, cari am fost semnalizați imediat.

— Se poate să ai dreptate, domnule căpitan, încuviință doctorul, dar eu țin totuși să facem un ocol al insulei. Bricul acestui mon-
stru cu chin de om ori-cum nu-l vom putea

ajunge deocamdată, dar în călătoria ce o vom face în jurul insulei, vom afla, poate, de la celelalte triburi dacă Larsen se află în legături de afaceri și cu ei.

— Asta o putem afla numai sosind prin surprindere și făcând uz de granatele cu gaze, zise Farrow. Eu aş ține însă mai curând să ne înapoiăm la satul noului nostru prieten Tuko. Dacă Larsen a fost înștiințat într'adevăr de ivirea noastră, va încerca totul ca să ne inducă în eroare, în cazul când vom izbuti să-i dăm de urmă. De aceea presupun că s'a îndreptat spre nord, pentru ca de acolo să apuce imediat în altă direcție. Poate că a și ajuns la capătul de sud al Malaitei, încercând să scape pe calea aceasta.

— Ași propune totuși să ocolim capătul de sud, zise doctorul Bertram, — adică în direcție tocmai opusă celeia pe care a luat-o Larsen. După cum bine bănuiești dumneata, el va fi încercat să ne inducă în eroare. Probabil că nu-i va da în gând să viziteze satul căpeteniei Tuko, noul nostru prieten.

— De-ar face asta ne-ar scuti de a mai umbla după el, zise Farrow. Și autoritățile engleze ar fi bucuroase. Dar e păcat să pierdem vremea cu vorba, — trebuie să ne punem pe lucru. Sunteți de părere să-i lăsăm pe prizonieri aici, sub pază bună, sau să-i luăm cu noi?

— Domnule căpitan, eu nu te-aș sfătui nici una nici alta, zise doctorul Bertram. Nu trebuie să expunem pe nici-un camarad unei pri-

50 mejdii atât de mari. Știi doar ce am pățimit atunci pe insulă, când am pornit să vă eliberăm pe d-voastră. Prizonierii nu ne sunt de nici-un folos; când îi vom lua la rost după ce se vor trezi din leșin, nu vor putea sau nu vor vrea să ne spuie nimic. Cel mult ne vor da îndrumări false, cari să ne puie pe căi greșite. De aceea, sunt de părere să-i lăram undeva în desiş şi să facem o nouă vizită lui Tuko, sfătuindu-l să se păzească de Nogi. Şi mâine seară vom putea fi îndărăt pentru a întreprinde cele necesare.

— Cred că ai dreptate, dragă doctore, răspunse Farrow. Asta va fi drumul cel mai bun pentru a ajunge la ţintă. Prin eliberarea tinerii fete am dobândit foarte mult, căci de-acum încolo căpitanul Larsen va trebui să se lase de meserie. Dar se poate ca Nogi să mai aibă vre-o taină, pe care țin mult s'o lămuresc. Rămâne, deci, să ne întoarcem aici mâine seară şi dacă vom da de Nogi, vom căuta să-l punem cu botul pe labe.

Căpitanul Farrow dădu ordin marinarilor să transporte pe sălbatecii în nesimţire într'un tufiş, care se afla la depărtare mare de sat. Spaima pe care le-o căşunase, desigur, ghiuleaua cu gaze, îi va opri să se întoarcă prea de vreme în sat.

În toată graba luară loc din nou în bărcile de aluminiu. Acum efectul gazului trecuse de mult şi din desiş se putea produce în orice clipă un atac viclean al vânătorilor de capete cari se făcuseră nevăzuji.

Căpitanul, George, Petre și Kard, rămăseră pe țărm până ce toți tovarășii luaseră loc în bărci. De-abia atunci se imbarcă și ei și Petre vâsli cu putere spre submarin.

Doctorul Bertram se duse imediat în infirmerie, deși știa prea bine că toată arta sa nu va fi în măsură s'o readucă în simțiri înainte de vreme pe tânăra fată. Învățase de la prințul Ghesna cum se prepară gazul și știa că nu există nici-un antidot împotriva-i.

Examină cu atențiune pe leșinată, căci nu era exclus ca, din cauza spaimii și suferințelor îndurate, să nu mai poată rezista acestei ultime încercări. Și într'adevăr, starea ei inspira serioase îngrijorări, încât în timpul nopții fu nevoit să-i facă o injecție cu camfor, pentru a întări inima, care amenința să-și înceteze bătăile.

În vreme ce doctorul se ocupa de bolnavă, căpitanul — care luase conducerea vasului, — îl îndreptă încetisor spre sud. Firește că se ținea la depărtare de coastă, ca să nu poată fi zărit de dușmani, în timp ce el ar fi putut vedea bine dacă s'ar fi ivit pe undeva bricul misteriosului căpitan Larsen.

Submarinul ocolea capătul de sud al insulei blestemată, când deodată motoarele se opriră. Enervat, căpitanul întrebă prin port-voce în sala mașinilor asupra cauzei acestui incident, dar mecanicul de serviciu nu putu răspunde altceva, decât că... motoarele refuză să funcționeze. Din ce pricină nu știa nici el.

Firește că mașinistul îi și anunțase pe inginerul Hagen, despre cele întâmplate, dar înainte ca acesta să se dumirească, valurile târîră submarinul spre o stîncă uriașă, pe care căpitanul n'o mai putu ocoli, cu toate efortările depuse.

Se produse o izbitură ușoară, de pe urma căreia submarinul nu se resimți deloc, căci el avea un înveliș dublu, care putea rezista cu ușurință unor asemenea accidente.

Neplăcut în toată chestia asta era numai întârzierea care se producea. Farrow observă imediat că vasul era târit pe teren foarte moale. Valurile puternice îl vor înfunda tot mai mult în nămol, și dacă Hagen nu izbutea să repare cât mai repede defectul motoarelor, era primejdie să se împotmolească cu totul.

După câteva minute, căpitanul întrebă din nou în sala mașinilor dacă Hagen era la lucru; inginerul însuși îi răspunse:

— Domnule căpitan, e vorba numai de un defect ușor, carburatoarele sunt complet astupate. Peste un sfert de ceas reparația va fi gata și ne vom putea urma drumul.

— Grăbește-te, te rog, — zise Farrow, — am dat de teren moale și ne afundăm pe fiecare minut tot mai mult. Dragă Hagen, fă tot posibilul să ieșim cât mai repede din încurcătură.

— Firește că vom încerca totul, domnule căpitan, dar parcă e un făcut, țiteiul trebuie să fi conținut multe corpuri străine. E ne-

voie să demontăm în întregime carburatoarele. Ne vom grăbi, însă, cât se va putea.

Minutele se scurgeau unul după altul. Cu îngrijorare văzu Farrow că vasul se împotmolea tot mai mult, sub apăsarea valurilor. Va avea oare elicea destulă forță pentru a înfrunta această apăsare? Era îndoielnic, căci nămolul moale nu-i oferea sprijinul trebuincios.

Intr'un târziu Hagen vesti prin port-voce că motoarele sunt în stare de funcțiune. Dar când elicea începu să lucreze din nou, temerile lui Farrow se adevărară: submarinul nu se clintea din loc. Toate încercările rămaseră zadarnice.

— Domnule căpitan, în felul acesta n'o pornim de aici, zise Hagen prin port-voce; cel mult ne împotmolim mai rău. Trebuie să așteptăm fluxul și atunci ieșim din încurcătură.

— De abia acum s'a produs refluxul, răspunse Farrow. Pierdem aproape toată noaptea.

— N'avem încotro, domnule căpitan; se poate lesne întâmpla să ni se rupă elicea, dacă urmăm cu încercările de a ne despotmoli. Nămolul oferă o rezistență prea mare.

Căpitanul își dădu seama că Hagen are dreptate. Cu inima grea dădu comanda să se oprească motoarele. Mai rămase încă un ceas în turn, nădăjduind în vre-o minune, care să-i libereze vasul, dar când văzu că aceasta nu se produce, predete comanda ofițerului secund și se duse să se culce.

54 Dormită vre-o două ceasuri, până când soneria telefonului de pe birou îl trezi. Luă receptorul și auzi glasul iritat al lui Brun:

— Domnule căpitan, tocmai a trecut un bric aproape de tot de noi. Avea lămpile de poziție aprinse și a alunecat repede, ca o umbră. Mă tem că e vasul lui Fred Larsen ăla.

— A! asta înseamnă că se îndreaptă spre coasta de vest, răspunse Farrow. Te pomenști că i se infundă dacă va cădea în mâinile căpeteniei Tuko. Probabil că nu bănuiește cât de pornit e bătrânul împotriva lui. Vre-mea cum e, Brun?

— Vântul s'a potolit cu totul, domnule căpitan; deasemeni, se pare ca și apa s'a umflat.

— Bine, mai așteptăm un ceas, apoi va trebui să ieșim de aici. Ne vom îndrepta direct spre satul lui Tuko, unde vom ajunge cu puțin înainte de a se lumina de ziuă. Sună deșteptarea peste un ceas.

— Am înțeles, domnule căpitan.

V. — SOARTA LUI FRED LARSEN

PESTE UN CEAS, când secundul sună deșteptarea, marea se liniștise cu desăvârșire. Fluxul se produsese și când Farrow dădu comanda din turn, să se pornească motoarele, o zguduitură ușoară cutremură vasul și elicea începu să biciuiască apa. Submarinul alunecă de pe terenul moale și înaintă spre larg.

— Poate că tot izbutim să-l ajungem pe Fred Larsen ăla, dacă ne vom ține cât mai spre larg, zise George, care se afla în turn lângă tatăl său. Noi putem doar merge cu viteză mai mare ca el.

— N'aș putea zice asta — răspunse Farrow — căci bricul lui pare să desfășure o viteză considerabilă. Apoi, apa e presărată cu stânci pe aici și eu nu cunosc regiunea. În schimb, o cunoaște, desigur, amicul Larsen.

— Și, vrei să lași pedepsirea căpeteniei Nogi și a tribului sau pe seama Englezilor? întrebă George mai departe.

— Da; fata pe care am salvat-o se va trezi mâine seară și atunci o vom duce acasă. Bănuiesc că Larsen a răpit-o de pe insula Ysabel. Acolo e reședința guvernatorului. Ea va mărturisi că neomenosul căpitan a dat-o pe mâna căpeteniei Nogi și poate va da și informații precise, asupra nelegiuirilor tribului. Asta va fi de ajuns pentru ca Englezii să dea lui Nogi pedeapsa cuvenită.

— Prin salvarea fetei ne-am câștigat și mai mult dreptul la recunoștința Englezilor, zise George. Oare nu vor înceta ei acum să ne tot urmărească?

— Nu-mi vine să cred, căci suntem încă în stăpânirea unei arme de războiu, care trebuia distrusă de mult. Cred, însă, că o vor lăsa mai domol cu vânătoarea pe care sunt siliți s'o facă împotriva-ne. Intocmai ca și autoritățile australiene. Dar și noi, vom căuta să nu le cădem în palmă.

56 Submarinul își urmă drumul la distanță cât mai mare de insula cu gherdapurile ei primejdioase. Farrow socotea să ajungă în satul căpeteniei Tuko cu puțin după ivirea zorilor. Deoarece nu era exclus ca și Fred Larsen să fie acolo cu bricul său el hotări ca ultima bucată de drum să meargă sub apă.

Când razele soarelui auriră desigur insulei mohorâte, căpitanul dădu comanda de scufundare. Peste câteva minute vasul se și afla sub apă, numai o parte a periscopului ieșea la suprafață. Cu viteză redusă, „Dox”-ul se apropia de satul lui Tuko, noul prieten al căpitanului Farrow.

E drept, „prietenia” aceasta era încă periculoasă, căci lesne s’ar fi putut să-i dea în gând lui Tuko că frumosul cap al căpitanului ar fi putut fi un trofeu de preț, înzestrat chiar cu puteri vrăjitorești. Un om, al cărui vas se afundă în apă, trebuie să posede forțe misterioase și ca urmare și capul său ar putea aduce foloase însemnate fericitului său stăpân.

Farrow știa toate astea, de aceea se hotări să fie cu băgare de seamă și dădu în grijă și tovarășilor săi același lucru.

În cabina de comandă, unde căpitanul stătea la periscop, se adunaseră mulți tovarăși. Ei știau că Farrow le va comunica imediat tot ce va zări interesant. George, care stătea aproape lipit de tatăl său, se adresă îndată inginerului:

— Domnule Hagen, ți-aș da planul unei invenții noi, care ne-ar putea fi de mare fo-

los. N'ai putea transforma periscopul în așa fel, încât să poată privi printr'insul mai multe persoane în același timp? Sau poate ar fi posibil să instalezi un ecran, pe care să se proiecteze imaginea câmpului vizual. Ar fi ceva minunat.

Genialul inginer, care vecinic era în căutare de noi născociri, se uită la tânăr cu ochi strălucitori.

— Ai avut o idee admirabilă, dragă George, răspunse el. Firește că se poate. Voiu face imediat planurile și sunt sigur că voiu izbuti.

Părăsi repede „comandă” și se duse în cabina sa. După câteva minute uitase cu totul de vânătorii de capete și se adânci în calcule și schițări. Nici măcar o catastrofă abătută deasupra submarinului nu l-ar fi putut turbura în clipele acestea.

— A! văd golful în care se află satul lui Tuko! exclamă Ferrow după o jumătate de ceas de drum sub apă. Și bricul se află acolo, precum am presupus. Ne vom apropia de el și, cu ajutorul lui Tuko, vom încerca să-l prindem pe Fred Larsen. Bănuiesc că e vasul lui.

Când căpitanul se strecură cu submarinul prin trecătoarea îngustă din stânca golfului, exclamă de-odată îngrozit:

— Vânătorii de capete atacă bricul! E o priveliște înfricoșătoare... din toate părțile dau năvală kanu-urile de războiu asupra bricului. Ah! îl văd și pe Tuko, stă în picioare la prora unui kanu. Acum s'au apropiat, au avut pier-

58 deri mari. Trei Albi sunt pe puntea bricului. Și-au golit pistoalele și acum le încarcă din nou, în grabă... Dar vânătorii de capete se și cațără pe bord... Băștinași din echipajul lui Fred se apără cu disperare, căci își dau seamă că vor ajunge și ei în oala de fiertură dacă vor învinge vânătorii de capete... E prea târziu, însă, puntea mișună de oamenii lui Tuko. Bătrânul se năpustește asupra unui Alb, l-a pocnit peste mână în care ținea revolverul, îl înhață... se prăbușesc amândoi... au dispărut... probabil pe gaura vreunei deschizături, în interiorul bricului. Trebuie să ieșim la suprafață, poate izbutim să împiedicăm ca Larsen să piară în chip groaznic. Englezii să-l judece și să-l pedepsească după merit, căci e un Alb.

Pompele începură să golească apa din tancurile de balast și „Dox”-ul ieși la suprafață, la depărtare de vreo treizeci de metri de bric. Farrow deschise capacul turnului și sări cel dintâiu afară, urmat de George, care privi cu groază la priveliștea ce se desfășura sub ochii lui. Securile băștinașilor loveau fără îndurare în dreapta și’n stânga și oamenii din echipaj cădeau fără să scoată un geamăt, cu șira spinării spintecată. Era un tablou pe care nici o pană nu l-ar putea descrie.

Înainte ca Farrow să ajungă la o hotărâre în ce fel să intervie, puntea bricului era curățată... Cei doi sălbateci, cari rămăseseră sus, precum și echipajul format din cincisprezece oameni, fuseseră măcelăriți.

Din interiorul bricului răsunau țipete înflorătoare. Apoi se auzi o împușcătură și se făcu tăcere. 59

De-abia acum sălbaticii zăriră submarinul. Scoțând țipete ascuțite săriră în kanu-uri și vâsliră spre „Dox”, cu gând să-l atace, probabil. Lupta dinainte le sporise, se vede, setea de sânge.

În spatele căpitanului se aflau pe punte George, Brun, Rindow, doctorul Bertram și vre-o zece marinari, cari traseră imediat dela brâu granatele cu gaze. Vânătorii de capete nu puteau deveni primejdioși îndrăzneților marinari, căci o asemenea granată de mână putea să ametească, pe timp de douăzeci și patru de ceasuri, echipajul unui kanu.

Înainte, însă, cu primul kanu să se fi apropiat de submarin, se auzi un strigăt puternic, poruncitor, de pe puntea bricului. La pupa acestuia stătea uriașul Tuko, cu brațul stâng întins, ca un comandant de armată. În mână dreaptă ținea capul bărbos al unui European. *(Vezi ilustrația din pag. următoare).*

— Prietene — strigă el, tare — l-ai îndreptat încoace pe dușmanul meu. S'a omorît singur, când am vrut să-l pedepsesc. Îți mulțumesc și vei fi oricând bine venit la noi.

— Tuko — răspunse Farrow — ai îndeplinit o judecată dreaptă. Voiu purta de grijă ca autoritățile să-ți cruțe satul, renunțând să te pedepsească pentru acest măcel grozav. Și acum, aveți de gând să jefuiți bricul?



— Firește, l-am cucerit și e dreptul nostru, răspunse Tuko. Mărfurile le vom duce în sat și vasul îl vom arde.

— Bine, aș vrea, însă, să-mi dai mie hărțile cari se află pe bric, zise Farrow. Tu tot n'ai ce face cu ele.

— Prietenul meu își poate lua hărțile, zise Tuko, imediat; el e un bărbat puternic, care iese din mare și pierе iar în ea când vrea.

La comanda lui Farrow, submarinul se apropiă incetisor de bric. Căpitanul știa că era o mare îndrăsneală din partea lui ceea ce făcea, căci setea de sânge a sălbatecilor sporise în gradul cel mai înalt acum și lesne se putea întâmpla să se năpustească asupra marinarilor submarinului ca să le ia „trofeele”, adică să le reteze capetele.

Farrow spuse în șoaptă celor șase marinari cari trebuiau să-l urmeze pe bric, — afară de George, doctorul, Petre și Kerd, — ce aveau de făcut. Cei cari rămăneau pe vas trebuiau să stea pe punte, cu granatele de gaze gata pregătite, pentru ca la cel mai mic semn suspect din partea vânătorilor de capete, să le arunce asupra bricului.

Cu mare respect, kanu-urile făcură loc submarinului să se apropie. Când căpitanul păși pe puntea bricului, căpetenia Tuko îi strânse mâna cu putere, dar privirea lui — ca și a celorlalți băștinași — exprima o sete de sânge stăpânită. Farrow nu-l scăpă o clipă din ochi, căci căpetenia ținea în mâna stângă un cuțit cât toate zilele.

62 — Prietene, îți mulțumesc — zise Tuko; — în sfârșit, dușmanul meu e mort. Vino de-ți ia hârtiile pe cari le vrei, în vreme ce războinicii mei vor transporta repede mărfurile pe uscat.

Farrow se ținu lângă Tuko și intră în cabină, urmat de George, Rindow și doctorul Bertram. Acolo găsi un birou mic și îngust, fixat de perete. Intr-o casetă de oțel dădu peste o sumă mare de bani, precum și de multe hârtii, pe cari Farrow își propuse să le cerceteze mai târziu. Banii îl agonisise, desigur, ticălosul corăbier, de pe urma afacerilor sale mârșave; căpitanul era hotărât să-l predea autorităților engleze, cari ar fi putut ajuta cu ei pe nenorociții urmași ai victimelor corăbierului de sclavi.

Farrow dădu caseta lui Petre, care venise și el în cabină, apoi se adresă lui Tuko:

— Prietene, am găsit tot ceea ce doream. Îți repet făgăduiala că voi face totul ca să te scutesc de pedeapsă pentru atacul ce l-ai dat asupra bricului. Acum trebuie să plec; nădăjduiesc, însă, că vom avea prilejul să ne mai vedem.

Tuko puse trofeul fioros pe masă și întinse lui Farrow mâna.

— Vei fi vecinic prietenul meu, zise el, cu seriozitate. Voi cere căpeteniei preoților mei să te declare *tabu*, atât pe tine cât și pe oamenii tăi. Atunci nu va cuteza nici-unul din războinicii mei să ridice mâna asupra ta și a tovarășilor tăi. Întoarce-te cât mai curând, căci

am să-ți pun multe întrebări. Ți mulțumesc că vrei să mă aperi față de autorități, dar Fred Larsen ăla trebuia să moară căci și-a meritat pedeapsa.

Se întoarse și luă iar capul în mână. Farrow răsuflă ușurat căci acum căpetenia nu mai avea liberă mâna dreaptă. Ajunseră repede pe punte și Petre fu cel dintâiu care se coborî în submarin; caseta, care conținea, desigur, lămuriri cu privire la activitatea misterioasă a lui Fred Larsen, era prea prețioasă, pentru a o expune lăcomiei sălbatecilor.

Când fură cu toții pe submarin și acesta se îndepărtă de bric, Farrow comandă, „punte liberă”. Marinarii dispărură cu înțelea fulgerului, în interior; căpitanul rămase cel din urmă, închise caboul, apoi „Dox”-ul se lăsă la fund.

Cu măiestrie vasul fu condus prin deschizătura golfului și ieși iar la suprafață, când nu mai putea fi văzut de pe țărm.

Rindow primi ordin să 'ndrepteze submarinul spre insula Ysabel. Farrow se duse în cabina lui, ca să cerceteze conținutul casetei. George și doctorul Bertram se aflau alături de el. Printre hârtii era și un jurnal care-i făcu să pălească pe toți când îl citiră.

— E îngrozitor! zise Farrow cu voce schimbătă. Larsen ăla a predat nenumărate femei și fete albe lui Nogi. Nelegiuirile astea le-a făcut dintr'o pornire de ură, pentru că în urmă cu trei ani a fost refuzat de o fată, pe care vroia să o ia în căsătorie. Aici sunt

64 trecute numele tuturor femeilor pe cari le-a răpit. Dumnezeu! — exclamă el de-odată — uite, amintește că a furat două fete de pe insula Ysabel, fetele guvernatorului: Maud și Ellen Gledstery. Pe una din ele am salvat-o, cealaltă, însă, trebuie să mai fie în puterea căpeteniei. Trebuie să mergem repede într'acolo și să încercăm s'o salvăm și pe ea. Când ceastălaltă se va trezi, ne va spune cu siguranță că a fost răpită împreună cu sora ei.

Căpitanul dădu în grabă ordin lui Rindow să îndrepte vasul înapoi spre coasta de răsărit. Tovarășii rămaseră tăcuți și copleșiți de seriozitatea situației. Știau că o tânără fată se află în puterea fiorosului vânător de capete și trebuiau să încerce totul pentru a o salva.

Sfârșitul volumului :

CORĂBIERUL DE SCLAVI

Primejdiiile și aventurile grozave întâmpinate de Farrow și tovarășii săi, cu prilejul încercării de salvare a celeilalte fiice a guvernatorului, vor fi descrise în broșura următoare, intitulată :

CĂPETENIA NOGI

In Numărul următor:



Aventurile Submarinului DOX



SERIE

28

Căpetenia Nogi

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro